

Det er altsaa henved 500 Kr. mere, end han nu skal betale. Jeg tror, at det kan nok volde Betæneligheder, thi Tænsen nu til Dags er jo at gøre det let for Folk og lede Folk ind paa at sikre deres og deres nærmestes Alderdom; det er jo et Spørgsmaal af stor social Interesse, at Folk saa deres Alderdom sikret, og naar vi nu have en Statsanstalt, der beskæftiger sig med den Slags Ting, saa forekommer det mig uheldigt at vedtage en Bestemmelse, der maa modvirke det Djemed, som vi have arbejdet for paa forskellig Maade, f. Eks. ved Loven om Alderdomsunderstøttelsen. Jeg synes i alt Fald, at vi kunde vente dermed, indtil det har vist sig konstant, at Rentefoden her til Lands virkelig kun er $3\frac{1}{2}$ pCt. og ikke 4 pCt. — indtil den gyldne Tid kommer, men den er ikke kommen endnu.

Det er jo klart, at Meningen med Lovforslagets § 7 er den — naagtet navnlig Bemærkningerne til denne Paragraf ikke ere meget oplysende — at Livsforsikringsanstalten skal blive sat i Stand til at yde sine Agenter lidt rundeligere vederlag, end de hidtil have faaet. Det er det Djemed, der saa udføres videre i § 9. Naar nu, som den sidste ærede Taler udviklede, Livsforsikringsanstaltens Driftsindtægter og Driftsudgifter staa i et for Anstalten saa gunstigt Forhold til hinanden, at der allerede nu er et rigeligt Overskud, saa maa der dog vel ogsaa være tilstrækkeligt til at give denne forøgede Agentprovision, uden at man derfor behøver at lægge ekstraordinært 3 pCt. til Driftstillæget, for at man kan sætte Agenterne i Stand til at udfolde en mere intensiv Virksomhed; men det er jo det, man virkelig vil gøre, og som man navnlig ogsaa søger at opnaa ved § 9. Man vil i hvert Fald kunne komme til at give 6 pCt. af, hvad Forsikringen vilde koste i Kapitalindskud, og man vil indføre noget væsentlig nyt, idet man vil give Agenten Provision blot for, om jeg saa maa sige, at indfange Kunder. Hidtil giver man dem kun Provision af de Præmier, de indkassere, medens nu enhver Agent, der kan faa en Mand eller Kvinde til at tegne en Forsikring i Statsanstalten, skal belønnes med en Provision. Jeg skal straks komme til nogle mere almindelige Bemærkninger, hvortil dette giver Anledning. Her maa jeg maasse sige, at der dog er noget løjerligt i,

at vi her i Landet drive en Statsvirksomhed, eller i alt Fald en under Finansministeren staaende, af Statsembedsænd lebet Virksomhed, der virker i Konkurrence med private Selskaber ved at give rundelige og stedse større Agentprovisioner; man kunde maasse falde paa at kalde det noget socialistisk.

Med Hensyn til § 11, som foregaaende ærede Talere have dvælet saa meget ved, forekommer det mig klart, at naar man allerede ved denne Anstalt har et rigeligt Overskud, tilstrækkeligt til, hvad den ærede sidste Taler kaldte Reserverfonden, saa vil jo for Fremtiden alt, hvad der kommer for meget ind, om jeg saa maa sige, paa Grund af forhøjet Præmie eller forhøjet Indskud, bidrage til at forøge denne Fond, hvoraf fremtidige Bonus'er kunne betales. Idet man saaledes gaar ud fra, at nu har denne Anstalt fuldt ud tilstrækkeligt til at udbetale Bonus af sine Forpligtelser og som Overskud eller Reserverfond, saa vil alt, hvad der tjenes for Fremtiden, maasse ogsaa Driftsoverskuddet, hvis det ikke akkumuleres, blive disponibelt og kunne bruges til at udbetale Bonus af, og derved vil altsaa denne Anstalt være kommen ind paa det samme, som man nu maa antage, alle andre, navnlig ogsaa de fremmede Anstalter ere inde paa, nemlig at kunne give en regelmæssig Bonus. Naar man gør det, saa synes jeg, at den sidste ærede Taler havde Ret i, at det vilde være bedst at godskrive Bonus hvert Aar, og jeg synes, at de Indvendinger, den højtærede Finansminister fremhævede forleden om Bæneligheden ved at opgøre Status, ikke ere saa vægtige, thi disse Bæneligheder ere dog væsentlig ikke større end de, der ere til Stede for enhver større Bank, Pengeinstitut eller Aktieselskab ved Opgørelsen af den aarlige Status.

Jeg har nogle Bemærkninger at gøre til § 10, idet jeg fuldstændig slutter mig til, hvad den sidste ærede Taler fremhævede. Jeg skal fremhæve endnu en Betænelighed. Det er jo dog en noget farlig Sag, at man ved en Bekendtgørelse — lad det saa ogsaa være i „Berlingske Tidende“ — skal kunne berøve en Mand hans Ret med 6 Maaneders Bænel, og det er jo dog Meningen: De vedkommende Forsikringsdokumenter skulle kunne sættes ud af Kraft, naar den paagældende er saa uheldig ikke at passe paa hver Dag